

světelná. Ale právě to byl případ dvou brtníků, o kterých je tahle knížka: Nedvěda a Mišky.

Ti dva na sebe jednou narazili v lese a po počátečním nedůvěřivém očíhávání se domluvili, že založí společnou domácnost. Staro-mladomládeneckou: Nedvěd byl totiž starý bručoun, zatímco Miška docela malinkatý medvídek. Vlastně ještě medvíde, s pisklavým a knikavým hláskem.

Zlí lesní jazykové tvrdili, že Nedvěda už pomalu opouští rozum a Miška ho naopak zatím mnoho nepobral, takže oba dohromady ho mají asi tolik, kolik ho normálně má jeden medvěd. Jenže to byla pustá pomluva a lež. Pravda, občas sice něco trochu zpackali, zvrтали nebo zvorali, ale jinak měli za ušima. I když většinou spíš blechy. A taky měli úctyhodné, ba přímo obrovské břicho. To je u medvědů velmi důležité – sužuje je totiž skoro pořád hlad, a proto břichem i myslí.

Pravdivé nebyly ani pověsti o tom, jak oba přišli ke svým jménům. Podle nich se Nedvěd původně jmenoval Nevěd – to byla zase narážka na jeho údajně mdlý rozum – a Miška se prý správně měl psát s ypsilonem: Myška. Miška opravdu nebyl o mnoho větší než zmíněný hlodavec, takže drzejší obyvatelé lesa na něj dokonce tu a tam jukli zpoza stromu a zakřičeli: „Myško, pozor, kočka!“ Brzo s tím ovšem pře-